

Tämä on rinnakkaistallenne.

Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat *saattavat poiketa* alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Kauppinen, Petri

Julkaisun nimi: Erään osallistujan tarina

Julkaisuvuosi: 2020

Versio: Kustantajan versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Kauppinen, P. (2020). Erään osallistujan tarina. Pedanssi: asiaa tanssista ja tanssikasvatuksesta, 4(1), 4-5.

<https://issuu.com/oamktanssi>

Erään osallistujan tarina

KIRJOITTAJA ►

Petri Kauppinen on Oamkin tanssin lehtori ja tanssin monityöläinen. Nelivuotiaana aloitettu tanssiharrastus kiteytyi monisäikeiseksi ammattilaisuudeksi, jota on jatkunut jo yli 25-vuotta. Kauppinen työskentelee opettajana, koreografina, tanssijana ja käsikirjoittaja-ohjaajana. Tanssinopettajan työssä parasta on perinteen ja käsityöläistaitojen siirtäminen ja kehittäminen seuraaville sukupolville.

Eletään aikaa, jolloin 80-luvun neonväriset verkkarit vaihtuvat 90-luvun lama-ajan korkeavyötäröisiin farkkuihin. Innosta pingottunut nuori tekee tansseja kylätalon hämyssä. Jokin vaistonomainen liekki sisällä pakottaa näin toimimaan. Mankassa jurnuttaa kulah-
tanut c-kasetti, se kapinoi venyttämällä valittua kap-
paletta. Toosaparka kokee singuttamisen oikeudek-
seen parinsadan perättäisen kuuntelukerran jälkeen.

Välillä nuori Kolumbus on kontallaan tanssin edessä, onhan liikkeiden tutkiminen ja kokeileminen kuin vieraita planeettoja hamuasi. Veri vetää, on pakko jatkaa. Hienhuuruisten viikkojen jälkeen neljän minuutin sommitelma alkaa löytää intuition sanelemaa muotoa. Jostain kumman syystä juuri tämä on oikein, mutta tuo tuntuu väärältä.

Tanssin tekijä löytää vintiltä upeat tyköistuvat talvipalttoot ja pitkävartiset nyörisaappaat. Ryhmän kauniimmat osapuolet saavat sonnustautua näihin unelmiin. Kaksilahkeisille siunaantuu hillityn raitakuosinen puku ja verenpunainen kukka rintapielukseen, koska niin on tapana.

Pieteetillä työstetty tanssi näkee lopulta päivänvalon kylätalon sydämenkokoisella luukkunäyttämöllä. Esiintyjien ja tanssin tekijän pulssi hakkaa läpitunkvasti ja suoniin virtaa kuumaa enemmän kuin tarpeeseen.

Mikä huojennus, katsojat olivatkin haltioissaan näkemästään. Häkeltynyt nuori tekijä lupaa kun-
nioittamansa tanssi-ohjaajan kannustamana ilmoittaa esityksen siltä seisomalta Arktiset Aske-
leet -tanssikatselmukseen. Kaikki käy keveästi sen
enempää tilannetta analysoimatta.

Keväällä 1991 Oulun Pohjankartanon punaisena
hehkuva näyttämö tuntuu normaalia mittavam-
malta. Ryhmä on kuin ihmeen lailla selvittänyt
itsensä arvostetun valtakunnallisen tanssitapahtuman loppukatselmukseen. Jos huuma olisi ollut
tuolloin mitattavissa, se olisi ylittänyt ylivoimaisesti
kaikki olemassa olevat asteikot.

Polvet menevät lopulta alta ja veri hyytyy, kun arvostettu raadin puheenjohtaja lopulta lukee perustelut sanomalehti Kalevan myöntämän erikoispalkinnon saajalle. Nuorta tanssintekijää kutsutaan koreografiksi ja upean ryhmänsä tanssimaa esitystä täysveriseksi näyttämöteokseksi. Valtava määrä kannustavia lauseita räjäyttää tajunnan ja kääntää tanssintekijän kompassin suunnan lopullisesti.

Kymmenen vuotta myöhemmin koreografin opiskellessa tanssialaa maailman tuuruilla, hän löytää itsensä ihmettelemästä valitsemaansa urapolkua. Tietäen sen, ettei olisi tässä, jos valinnat olisivat menneet toisin. ♦